

Verslag 48^e jota.

De jota is al weer enige weken geleden, dus ben ik maar eens aan het verslag begonnen. Het wordt elk jaar lastiger om bij het maken van het verslag niet in herhalingen te vallen. Maar goed ik ga gewoon weer bij het begin beginnen. De jota organisator van vorig jaar had te kennen gegeven dat het zijn laatste jota was tenzij we de jotacross zouden winnen dan wilde hij er nog wel een jaartje mee doorgaan. Maar zoals U in het vorige verslag hebt kunnen lezen was dit niet het geval. Dus we hadden een nieuwe jota organisator nodig en deze was vlak voor de sluitingdatum van het inschrijf termijn van de jota bij mij nog niet bekend.

Sterker nog ik wist niet eens of we wel waren aangemeld, maar na een telefoontje was dit opgelost. Nadat de sluitingdatum voorbij was heb ik op de jota site gekeken en we stonden op de lijst. Dit was dus een probleem minder.

Het is bij ons gebruikelijk dat vooraf aan de jota op zijn minst een vergadering plaats vind maar meestal zijn het er meer. Hier over was ik ook niet gerust, nadat er een briefje rond was gestuurd resulteerde dit in een vergadering met een belangstelling die ik de laatste jaren niet heb gekend. Na deze vergadering stond het spul weer op de rails en de jota trein was van start (en hoe). Het was inmiddels zo kort voor de jota dat al met de bouw van de mast was begonnen zonder dat ik hier wat van af wist. Nu is het niet zo dat ze mij hulp daar bij nodig hebben maar ik mag graag gedurende de bouw een stukje filmen en wat foto's maken.

Per slot van rekening is dit het voorspel van de jota. Gelukkig zijn er van de bouw wat foto's gemaakt zodat ik in dit verslag er een plaatje van kan laten zien. De mast was simpel doch functioneel, een driepoot van 12 meter palen met een uitschuif deel die ook uit een 12 meter paal bestond. Dit type mast is snel te bouwen en toch goed voor een slordige 15 meter en dan moeten de antennes er nog in. Een week voor de jota hebben we alle antennes in de masten gehangen, ja u leest het goed we hadden meer dan één mast. We hebben al enige jaren een aparte mast voor het ATV gebeuren, en deze mast is dit jaar van een nieuw snuffje voorzien.

Zoals U misschien wel weet is dit een uitschuifbare mast, welnu het uitschuiven stuitte nog wel eens op problemen. Om de mast uit te schuiven moesten er ladders tegen de mast aan gezet worden en daar moesten dan de scouts op balanceren om de mast uit te schuiven.

Dit jaar was er een platform bedacht waar de scouts op konden staan om zo de mast uit te schuiven, en ik moet zeggen dat het een succes was. De antennes waren veel makkelijker te monteren en het uitschuiven

ging ook veel makkelijker. Voor volgend jaar is het belangrijk om wat te verzinnen dat het terugvallen van de mast tijdens het uitschuiven verhindert.

Het was een ware luxe om de masten inclusief antennes en de benodigde antennekabels een week voor de jota gereed te hebben. Na enig heen en weer gedraai met de mast om zo de goede richting te bepalen kwamen de bekende Atv plaatjes ruisvrij binnen. Ook het plaatje wat we uitzonden via het relais kwam prima door. Wij waren er helemaal klaar voor.

Vrijdag 14 oktober zo rond een uur of negen met een auto vol spullen richting scouting gereden. Daar aangekomen eerst een lekkere kop koffie gedronken en toen aan de slag.

Nico en Rob waren ook van de partij, omdat veel werk de vorige week al was gedaan konden we in alle rust de apparatuur opbouwen en testen. Nadat alles in orde was bevonden zijn Nico en ik naar mijn QTH gegaan om daar te eten. Rob was naar zijn QTH teruggegaan, hij had die avond nog een bruiloft dus zou ons de volgende dag weer komen vergezellen. Dit jaar was de opening van de jota al om 22.00 uur dit had het voordeel dat de kleinste scouts niet tot 24.00 uur op hoefden te blijven om een verbinding te maken. Om 20.00 uur werden de scout verwacht voor hen was er een avond vullend programma gemaakt. Voor de scouts was er op de vrijdagavond een karaoke wedstrijd en een disco. De liefhebbers konden ook de opening van de jota mee maken. Maar helaas hier ging het fout, voor de aanvang van de officiële opening was nog te horen dat de frequentie vrij gehouden werd maar toen het 22.00 uur was bleef het stil op de frequentie. Ook op de andere frequenties was niets te horen ook op Hf niet. Wat was er namelijk aan de hand. We hadden die avond met twee problemen te maken als eerste waren er problemen met de openings uitzending, er was niets om naar te luisteren en het inmelden lukte ook niet omdat de zender van het station waar we ons moesten melden het begeven had. Maar niet getreurd we zijn evengoed met de jota begonnen en de eerste verbindingen waren snel gemaakt. Toen we later op de avond het in meld station mobiel hoorden hebben we ons alsnog in gemeld. Ook was er voor de scouts nog een ruimte ingericht waar middels een beamer een film van James Bond werd vertoont.

Afgesproken was dat de kinderen uiterlijk om 02.00 op bed zouden liggen wat ook gebeurde.

Zelf zijn we er ook niet al te laat ingegaan want er wachtte ons nog een drukke dag.

Zaterdagmorgen eerst lekker gedoucht en daarna ontbeten, het duurde niet lang of de eerste kinderen melde zich bij de set. We kregen die dag ongeveer een 150 kinderen die allemaal een verbinding wilde maken. Gelukkig beschikken wij over meerdere zendstations zodat de kinderen in wat kleinere groepjes over de diverse stations verdeeld konden worden. Zo hadden we een 2

meter station, een korte golf station en een atv station. Voor de bevertjes hadden we wat extra zendtijd gereserveerd. Om de bevers niet teveel de stuipen op het lijf te jagen was Hella PD0HWE gekomen om tijdens de uitzendingen wat te assisteren en zelf ook met de bevertjes een verbinding te maken. Maar ook een uur is nog te kort als je lekker spelletjes aan het doen bent met het tegenstation. Het zendstation maakte ook dit jaar weer deel uit van het programma. Het thema van het spel was: "het spel wat gek maakt".

Hiervoor waren er in het dorp op diverse plaatsen marktkramen opgesteld. De

scouts werden van de ene naar de andere kraam gestuurd en weer terug om zo hun opdracht te vervullen. Ook in het scoutinggebouw zelf was er het een en ander te doen en om de 20 minuten klonk er een sirene als teken om van opdracht te wisselen. Zo gebeurde het bij het zendstation dat het spel wat door de ene groep was begonnen door de volgende groep werd afgemaakt.

Kortom het was een drukte van belang en de dag glipte als zand door onze vingers. De scouts gingen op tijd weer naar huis zodat wij ons konden gaan bekommeren om de jotacross. Maar

eerst even uitpuffen dit is ook meestal de tijd dat er in mijn maag wat begint te knorren. Normaal gesproken wordt dit gevoel versterkt door de lekkere geur die uit de keuken komt. Zo nieuwsgierig als ik ben, kon ik het niet laten om op onderzoek uit te gaan. Op weg naar de keuken was er nog steeds niet van een etenslucht te bespeuren, in de keuken aangekomen was het een drukte van belang. In de professioneel uitzijnde keuken werd stevig in grote pannen geroerd en pas nu kon ik ruiken wat we die avond zouden eten. Niet alleen de keuken was dit jaar vernieuwd maar er was ook een afzuiging gemaakt en die deed het prima. Na van een heerlijke maaltijd genoten te hebben die bestond uit boerenkool met worst, (en nu val ik herhaling) werd het tijd om naar de zenders te gaan om ons te melden voor de jotacross. Ons mobiele team had al eerder gegeten en was al op weg.

Hoe het er met de jotacross aan toe gaat bij het zendstation dat weet u zo langzamerhand wel. Omdat het mobileteam was uitgerust met een videocamera kan ik vertellen wat een mobiel team allemaal tijdens de cross te doen heeft. Het mobile team bestond uit Ton, Mark, Selma, ko en zendamateer Peter.

Een van de opdrachten was het plukken van appels, hiervoor moest er met behulp van een ladder in een boom geklommen worden. Hierna moesten de geplukte appels geschild worden. Wat de clou van deze opdracht was weet ik niet maar de videobeelden vertonen veel voeten en bladeren en veel gehijg ik denk zomaar dat er veel heen en weer gerend moest worden. Bij een volgende opdracht was het belangrijk om daarvoor de juiste neus te hebben. Wat moest hier gebeuren, allereerst met een kruiwagen zo snel mogelijk naar het startpunt toe. Daar aangekomen moesten er een aantal aardappelen over een afstand van

ongeveer 10 meter met de neus door het gras gerold worden, Ton had er de neus voor, maar

Mark ging als een speer. Ook moest er bij deze opdracht met een melkbus een parcours afgelegd worden, dit ging zo snel dat het personeel wat bij deze opdracht stond moeite had om ons team bij te houden. Op naar de volgende klus. Het feit dat ons team uit een agrarisch dorp komt had ook hier zijn voordelen. Op een dijk, met het IJsselmeer als achtergrond moest er een nagemaakte koe gemolken worden. Vervolgens moest de melk in een emmer gegoten worden die onder aan de dijk stond. De helling van de dijk was bekleed met dekzijlen en waren nat gemaakt. De bedoeling was dat wanneer je een beker vol had je over de dekzijlen naar beneden moest glijden en de beker in de emmer legen. Kennelijk ging het Mark niet snel genoeg hij dacht dat er een stier gemolken werd, maar misschien had hij zijn hand ook op het bekertje moeten houden tijdens het naar beneden glijden. Als extra opdracht moest er een puzzel van 500 stukjes in elkaar gezet worden, de moeilijkheid van deze opdracht was, dat de

Kennelijk ging het Mark niet snel genoeg hij dacht dat er een stier gemolken werd, maar misschien had hij zijn hand ook op het bekertje moeten houden tijdens het naar beneden glijden. Als extra opdracht moest er een puzzel van 500 stukjes in elkaar gezet worden, de moeilijkheid van deze opdracht was, dat de

puzzel voor een bepaalde tijd moest worden ingeleverd en dat valt natuurlijk niet mee in een schuddende auto en u moet zich wel even voorstellen dat het avond is, donker dus. En zo ging ons mobile team van de ene opdracht naar de andere. Nu waren ze bij een opdracht aangekomen met als thema ken je veestapel. Hier moest geblinddoekt de inhoud van een zevental plasticzakjes worden geraden, de zakjes mochten alleen met de handen betast worden.

Dit was geen eenvoudige opgave vooral wanneer je een zakje in je hand krijgt met een zacht kneedbare massa erin of een zakje met een koeientong erin en ga zo maar door.

Ook bij deze opdracht werd er weer goed gescoord door ons team. Vervolgens weer door naar de volgende post.

Dit was een post waarbij een hele grote band over een bepaald traject heen en weer gerold moest worden, de moeilijkheid van deze opdracht was dat er steeds minder benen bij gebruikt mochten worden. Dus eerst 10 voeten aan de grond daarna 9 en ga zo maar door tot aan de laatste keer er maar een voet aan de grond mocht zijn en toch het hele team naar de andere kant moest. Welnu de eerste paar keer was geen probleem een paar keer heen en weer hinkelen dat ging nog wel. Maar dan komen de problemen het hele team moet iedere keer naar de andere kant samen met die hele grote band, en er mogen steeds minder voeten aan de grond komen. Dit werd opgelost door Ko, door in de band te gaan zitten en Selma werd een paar keer heen en weer gesleept. Maar ja het werd steeds lastiger om de oversteek met de band te maken en de inspanning steeds groter. De laatste oversteek werd al kruipende gemaakt en het ging er om spannen want de tijd begon te dringen. Op de laatste seconde werd het laatste teamlid over de streep gesleurd en kon het team even uitpuffen.

Maar niet alleen op de verschillende posten moest er gepresteerd worden, het rijden van de ene naar de andere post was soms ook een puzzel. Het gebeurde dan ook wel dat er een weggetje aan de rechter kant niet werd gevonden. Dan blijft er niets anders over dan omkeren en opnieuw beginnen.

Eenmaal aangekomen bij het eindpunt bleek hoe lastig het was voor de meest groepen om de puzzel in elkaar te krijgen menig groep was dan ook op de parkeerplaats bij het eindpunt onder het licht van een lantaarnpaal nog druk aan het puzzelen.

Onder het voorbij lopen werd er dan ook gnuivend gezegd kijk jongens zo moet het worden, want ons team had de puzzel helemaal klaar.

Ook voor het thuishet team was er een extra opdracht, er moest een scout verkleed als een dier naar de organiserende scoutinggroep komen ook hiervoor waren punten te verdienen.

Al gauw was er een scout in de kraag gevat daar hij toch al met een hanenkam rond liep, deze werd rood geverfd en er werd hem een paar vleugels en snavel aangemeten en zie daar de haan. En aangezien er ook nog een koeien pak voorhanden was werden er twee verklede

scouts op weg gestuurd om punten te bemachtigen. Het thuishet team kreeg zoal gebruikelijk weer een aantal waanzinnige vragen te beantwoorden. Nadat de tijd verstreken was om antwoorden door te geven zijn we in een atv verbinding met een scoutinggroep uit Limmen de antwoorden gaan vergelijken. Er bleek niet veel verschil te zitten in het aantal goede antwoorden dus het kon wel eens spannend worden. Eindelijk was het dan zo ver de uitslag werd bekend gemaakt er werd begonnen bij de zestiende plaats en zo naar de eerste plaats. De tiende plaats werd bekend gemaakt en wij waren nog niet genoemd, eigenlijk waren we al tevreden we zitten bij de eerst tien. Toen de vijfde plaats bekend werd gemaakt werd het toch wel spannend, wij waren nog steeds niet opgenoemd. De derde plaats werd bekend gemaakt ook hier viel de naam van onze groep niet we zaten bij de eerste twee. De spanning was te snijden het ging tussen Limmen en ons, de tweede plaats was voor Limmen en wij zijn de winnaars van de jotacross. Een luid gejuich was het gevolg. Hierna volgde nog een heel gezellige avond. Ook bij het atv station was het erg gezellig, nadat het mobile team was terug gekeerd werden er zoals gebruikelijk sateetjes gebakken dit keer live voor de camera. Tijdens de atv verbinding werd het steeds rustiger aan de andere kant steeds meer mensen verdwenen uit het beeld. Totdat de operator zei ik ga mijn mensen zoeken waarop wij antwoorden dat hoef je niet te doen want ze zijn hier. Er was een delegatie uit Limmen gekomen om ons te feliciteren. Toen we al in de kleine uurtjes waren aangeland was het behoorlijk druk bij het atv station en nog een klein hilarisch voorval wil ik nog vertellen en dan stop ik er mee. Wat er precies aan de hand was weet ik niet ik stond op de achtergrond wat te babbelen, opeens zag ik een van de scouts van het tegen station verstenen, hij had ogen op stokjes en wist volgens mij niet meer dat hij een biertje in zijn hand had. Nogmaals het fijne weet ik er niet van, maar het had iets te doen met een dolfijntje. Kort om het was weer een te gekke jota en wie weet volgend jaar weer meer.

73 PA3DLX.